

Muntele casei Domnului și stâncă cea 'naltă

5 mai 2009

Gili Cârstea

Biserica rămășiței se aseamănă cu o expediție montană al cărei scop este cucerirea Everestului, cel mai înalt pisc de pe acoperișul lumii.

Au părăsit tabăra de bază cu destule dificultăți, au ajuns în „summit camp” – tabăra de altitudine – ultimul popas înainte de asaltul final asupra vârfului, și s-au blocat acolo. Trec săptămânile și lunile, dar nimeni nu pare interesat de scopul pentru care au ajuns în acea tabără, adică nimic altceva decât cucerirea „lăcașului zeilor,” cum este denumită în limbaj local zona înaltă din Himalaia.

Conducătorii expediției sunt preocupați de sporirea confortului și asigurarea hranei, adusă cu destulă dificultate din tabăra de bază. Ei organizează tot felul de petreceri și concursuri astfel ca membrii expediției să nu moară de plictiseală, sau să se întrebe ce caută ei acolo.

Ei invocă tot felul de motive pentru a ține pe oameni în tabără: Că vremea este nefavorabilă, că le mai trebuie ceva timp pentru aclimatizare, că a început sezonul avalanșelor, că n-au sosit din tabăra de bază colțarii sau buteliile de oxigen, că traseul spre vârf nu a fost încă stabilit cu precizie, că entuziasmul nu este încă la cote suficiente de înalte, etc...

Șerpașii se uită lung unii la alții, neînțelegând ce se întâmplă și de ce au cărat ei în spate atâtea poveri, dacă nimeni nu are chef de ascensiune. Pentru picnic au venit ei aici? Să asiste la un spectacol mediocru de muzică și poezie despre frumusețile montane, despre „lăcașul zeilor”?

Membrii expediției fredonează deseori melodia aceea cu „inima-mi arde de-un dor ne-mplinit, stâncă cea 'naltă s-ajung, „zilnic mă rog, zilnic suspin...” și care se încheie cu „stâncă cea 'naltă e tot dorul meu.” Dar tot ce fac ei este să se așeze cât mai bine în tabără.

Din când în când se mai trezește câte unul gândind cu voce tare: „Oameni buni, ce e cu noi aici? Dacă ne este așa drag de ‘stâncă cea 'naltă,’ de ce nu pornim la drum?” Dar tace repede, observând privirile strâmbе, chiar dușmănoase, ale colegilor lui.

Și timpul trece...

La originile ei, biserica rămășiței și-a propus să părăsească această lume, fiind puternic atrasă de Muntele Casei Domnului și motivată de lumina nouă cu

privire la Sanctuarul ceresc. Ei i-a fost încredințat scopul etern al lui Dumnezeu și invitația de a veni la Nuntă, de a deveni Mireasa lui Hristos pe cea mai înaltă culme a realizărilor spirituale la care poate visa un muritor. Aceasta este „stânca cea ’naltă” a adventismului, singurul motiv pentru care mișcarea a fost chemată la existență.

Și ce observăm, chiar în aceste zile? Nu numai că nimeni nu are chef de ascensiune, dar chiar și sloganul cu „stânca cea ’naltă” a ajuns indezirabil, fiind considerat de domeniul fanteziilor teologice, un vis irealizabil, cu totul rupt de realitatea bisericii în acest secol luminat.

Mai rău, când șerpașii Domnului au început să pună în fața bisericii motivul real pentru care ei se află în acest „summit camp,” conducătorii expediției s-au scandalizat teribil, declarând că aceasta este o activitate subversivă, care va destabiliza biserica.

Vai, ce tărboi s-a mai iscat în tabără pentru o simplă și modestă chemare la rațiune! De la abuzul de epitete până la amenințări directe cu alungarea din tabără, șerpașii sunt acuzați că au devenit dușmanul numărul unu al bisericii. Ei strică liniștea și pacea în tabără, cu insistențele lor că este timpul să pornim spre Muntele Casei Domnului, către „stânca cea ’naltă” a aspirațiilor adventiste, acum negate și repudiate cu o vehemență de neimaginat.

Laodicea noastră răsfățată nu vrea să-și murdărească pantofii de dans nici atunci când i se promite că va fi purtată în spate de către șerpași, pe drumul aspru către „stânca cea ’naltă.” Este invitată la balul bisericilor surori, în tabăra de bază, o petrecere mult mai atractivă decât ascensiunea riscantă pe acoperișul lumii.

Ce să facă șerpașii Domnului în această stranie situație? Să o părăsească pe această domnișoară capricioasă în vârful muntelui? Ea nici la vale, către tabăra de bază, nu este în stare să ajungă în siguranță.

Să o ducă la Nunta Mielului împotriva voinței ei este imposibil, iar să o abandoneze în tabăra de mare altitudine este imoral pentru ei și mortal pentru ea. Tot ce le rămâne de făcut este să spere că Muntele Casei Domnului va străluci tot mai atrăgător pentru ea, că Nunta Mielului va umbri în cele din urmă mirajul petrecerilor din tabăra de bază, iar Ziua Ispășirii pentru cei vii îi va fermeca sufletul ca niciodată mai înainte.

Aceasta este misiunea voastră slăvită, șerpașii Domnului, în momentele de mare tensiune în care se află marea controversă asupra caracterului și onoarei Tatălui nostru ceresc.

***